

מיומנו של עימנואל רינגלבלום על חלקה של המשטרה היהודית בגירושים מגטו וורשה

דצמבר 1942

"למשטרה היהודית היה שם גרוע עוד לפני הגירוש... את מלוא שפלותה היא הראתה בימי הגירוש. לא נשמעה [מפי השוטרים] אף מילת מחאה אחת נגד המשימה המתועבת של הבאת אחיהם הם לטבח. המשטרה הייתה מוכנה מבחינה נפשית לעבודה המלוכלכת הזו ולכן היא ביצעה אותה בשלמות. דנים כעת בתעלומה הזו, כיצד זה יתכן, שיהודים, לרוב – אינטליגנטים, עורכי דין לשעבר, יביאו במו ידיהם את אחיהם לאבדון. כיצד זה יתכן שיהודים יגררו לקרונות ילדים ונשים, זקנים וחולים, ביודעם שכל אלה מובלים לטבח. יש הסבורים שכל חברה זוכה למשטרה שהיא ראויה לה, כי לא בשוטרים אלא בחברה כולה טמון החולי הזה של עזרה לכובש ברצח 300 אלף יהודים. לעומתם יש המצביעים על כך שלמשטרה הלכו חלושי האופי, אשר שאפו לעבור, בכל מחיר, את הזמנים הקשים, כאלה אשר חשבו כי המטרה מקדשת את האמצעים והמטרה היא להישאר בחיים, אפילו במחיר חיי הזולת...
אכזריותה של המשטרה היהודית עלתה פעמים רבות על זו של הגרמנים, של האוקראינים והלטבים. לא מחבוא אחד נחשף על ידי המשטרה היהודית שביקשה להיות יותר קתולית מהאפיפיור, לשאת חן בעיני הכובש. [לא אחת] קורבנות שחמקו מהגרמני, נפלו בידי שוטר יהודי... ככלל המשטרה היהודית הפגינה ברוטליות פראית ממש, בלתי מובנת. מנין לקחו היהודים שלנו רצחנות כזו? מתי גידלנו את מאות הרוצחים הללו, את כל התופסים ילדים ברחובות, את הזורקים אותם לעגלות והגוררים אותם לאומשלאג.

מקור: עימנואל רינגלבלום, *יומן ורשימות מתקופת המלחמה, יד ושם, ירושלים, 1992*
עמ' 428-429